

ELA a kniha časů

V SRDCI PRAHY
SE PROBOUZÍ MAGIE...

Albatros

Ela a kniha času

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

S Black

Ela a kniha času – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ELA^a kniha časů

S Black

Albatros

Až se vrátíte z tohoto parádního dobrodružství, můžete na něj vyslat další odvážné čtenáře. Stačí se vypravit na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

1.

Praha

„Tohle je strašná nuda,“ zasténala Eliška, když se šourala se třídou po Karlově mostě. Ani vlahý podzimní vzduch jí náladu nezlepšil.

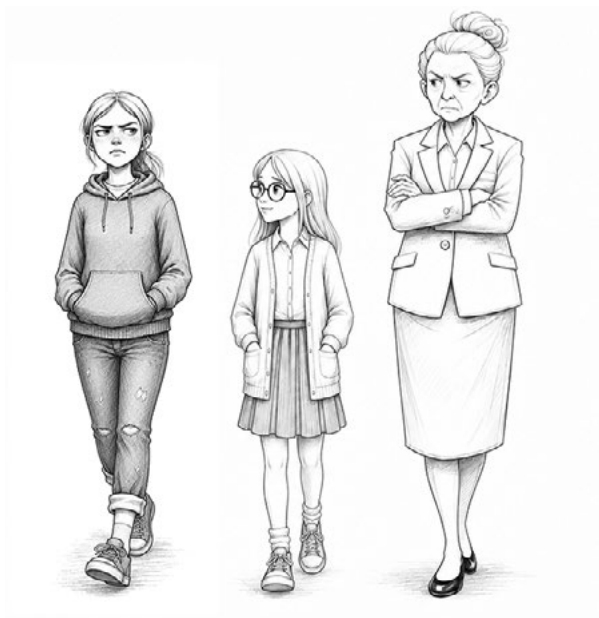
„Tak tohle je svatý Václav,“ začal průvodce a rázně zastavil před vysokou sochou, „jedna z nejznámějších postav českých dějin,“ pronesl a v jeho hlase bylo slyšet nadšení.

„Hmm, fakt zajímavé,“ zamumlala Eliška a obrátila oči v sloup tak silně, že málem viděla minulý týden.

„Pšt!“ Jejich neúprosná učitelka Broskvová se otočila a probodla Elišku pohledem tepelně naváděné střely. Eliška jí pohled lhostejně oplatila a vůbec nic si z toho nedělala.

„Elo, měla bys poslouchat! Víš, že až se vrátíme do školy, budeme z toho psát test?“ zašeptala vedle ní naléhavě malá blondátá dívka.

Elišce všichni říkali Ela, kromě dospělých a učitelů, kteří se drželi formálnější verze. Kačka, její nejlepší kamarádka, si nedokázala představit, že by ji někdy oslovila jinak.

„Katko,“ vyštěkla učitelka a obrátila pozornost k blondáté dívce, „chtěla jsi něco dodat?“

„N-ne, paní učitelko,“ vykoktala Kačka a její tvář se zbarvila do rudého odstínu, který je obvykle vyhrazen jen rajčatům a spáleninám od sluníčka. Rychle se přikrčila za svou vyšší kamarádku.

„Tak buď zticha,“ okřikla ji učitelka a vyzvala průvodce, aby pokračoval ve výkladu.

„Nevím, proč bychom se tohle měli učit,“ zašeptala Ela, zatímco se skupina vlekla dál. „Svatého Václava určitě v supermarketu nepotkám.“

„No, já myslím, že je to zajímavé,“ namítla Kačka, která si se zájmem prohlížela historický most, div že při tom neposkakovala.

„Jasně že jo,“ řekla Ela a znovu zakoulela očima. Možná se snažila o nový osobní rekord.

Kačka a Ela byly nejlepší kamarádky od svých šesti let, přestože to na první pohled vypadalo, že jsou každá z úplně jiné planety.

Ela, na svůj věk vysoká, měla dlouhé zrzavé vlasy a pronikavé modré oči. Byla prostořeká, sportovně založená a alergická na domácí úkoly.

Kačka byla naopak o hlavu menší, měla světlé blond vlasy a zelené oči, které zajiskřily při pouhé zmínce o knihách. Byla plachá a dodržovala pravidla, takže se téměř nikdy nedostala do průšvihů, pokud se ovšem nenechala zlákat Elinou touhou dělat rošťárny.

Obě dívky navštěvovaly Akademii sv. Mikuláše v Praze. Ze všech předmětů měly obě nejraději angličtinu, i když z naprosto odlišných důvodů. Pro Kačku to byla brána do světa příběhů a poznání. Pro Elu byla angličtina prostě jen jednodušší než časování sloves v češtině.

Zatímco průvodce vykládal o středověkých sochách, Ela se naklonila ke Kačce. „Hele, jestli ten test neudělám, možná propadnu a už nebudu muset na těchhle školních výletech trpět.“

„Chyběla bych ti,“ řekla Kačka s úsměvem a vykoukla ze svého úkrytu.

„To je pravda,“ přiznala Ela s hlubokým povzdechem. „Ale možná bych je dokázala přesvědčit, aby tě nechali propadnout se mnou.“

Dnešní výlet byl zaměřený na Eliščin nejméně oblíbený předmět – dějepis. Přestože průvodce mluvil anglicky

a angličtina patřila k jejím oblíbeným předmětům, nestačilo to k tomu, aby se jí povídání o starých sochách a mrtvých králích líbilo.

Když došli na konec Karlova mostu a zastavili se pod velkým kamenným obloukem, průvodce zatleskal, aby upoutal jejich pozornost. „Zná někdo ještě nějakého jiného slavného Václava?“ zeptal se s úsměvem, jako by právě rozluštil šifru mistra Leonarda.

„Já vím, já vím!“ Kačka vyjekla a ruka jí vystřelila do vzduchu jako rachejtle. „Karel IV!“ prohlásila vítězoslavně, sotva se průvodce otočil jejím směrem.

„Cože?“ nechápala Ela a zamrkala na svou kamarádku.

„Karel IV. byl král a císař,“ vysvětlila Kačka trpělivě, jako když někdo vysvětluje batoleti gravitaci.

„Jo, ale jmenoval se Karel, ne Václav,“ namítla Ela zmateně.

„Nebylo to tak vždycky,“ řekla Kačka a tvář se jí rozzářila vševědoucím úsměvem.

„Přesně tak,“ přidal se průvodce, oči-vidně potěšený Kaččiným nadšením.

„Počkej, počkej,“ zarazila ji Ela. „Teď jsem zmatená a otrávená. Jak může mít jeden chlap dvě jména? Co měl za problém?“

„To je velmi dobrá otázka,“ řekl průvodce a vážně přikývnul. „Karel IV. se narodil jako Václav, ale během pobytu ve Francii si změnil jméno.“

„Ale nežil snad tady v Praze?“ stále nechápala Ela.

„Ano, žil,“ vysvětlil průvodce trpělivě. „Ale žil také na mnoha jiných místech. Měl zcela mimořádný život. V pouhých třech letech ho otec uvěznil na hradě Loket a později ho nechal převézt na hrad Křivoklát. V sedmi letech byl pak Václav poslán na studia do Francie.“

„Ty jo,“ Ela nepohnula ani brvou a předstírala zájem. „Fakt působivé. Zavolejte někdo do Hollywoodu.“

Učitelka se k ní prudce otočila na podpatcích, takže vypadala jako rozzlobená baletka. „Eliško,“ zasyčela, „cos to řekla?“

„Že i ta socha vypadá, jako kdyby chtěla skočit z mostu.“

„Takhle se s dospělým nemluví. Okamžitě se omluv!“

Někdo ze třídy vyprskl smíchy. Oči paní učitelky Broskové okamžitě střelily stranou. Smích rázem utichl.

„Tak dost! Napíšeš čtyři sta slov o Karlu IV., mladá dámo!“

„To je nezákonné!“

„Pět set slov. Rukou. A procítěně!“

„Já mám pocit, že po tomhle mostě chodíme už dvanáct let!“

„Šest set slov!“

„Cože?!“

Muž, který si opodál fotografoval most, pomalu sklopil fotoaparát a o několik kroků ustoupil.

„Osm set slov! A až se vrátíme, půjdeš rovnou do knihovny!“

„Nemůžete mě nutit, abych tam zůstala celé odpoledne!“

„Tisíc slov!“

„Tak proč rovnou ne dva tisíce?!“

Ústa paní učitelky Broskové se náhle zkroutila do zlověstného úsměvu.

„Máš pravdu... tři tisíce slov. Vysvětlíš, proč je tenhle most táááák nudný. Odevzdáš mi je zítra!“

Ela na ni zírala, jako by se úplně zbláznila.

„Nemůžu radši skočit do řeky?“

„V tom případě můžeš přidat odstavec o teplotě vody ve Vltavě.“